

W zarzutach szóstym i siódmym, dotyczących niewłaściwego zastosowania pomocy inwestycyjnej na kwotę 22,9 miliona EUR i rzekomo niezgodnego z prawem wzięcia przez ETVA udziału w zwiększeniu, w celu realizacji tej inwestycji, kapitału akcyjnego, skarżąca twierdzi, iż decyzja zatwierdzająca pomoc N 401/1997 została zastosowana w błędny sposób, iż art. 87 ust. 1 WE został naruszony ze względu na błędne uznanie przez Komisję, że środek E10 stanowi bezprawnie przyznaną pomoc państwa, iż naruszona została zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań, a także, iż nie zastosowano art. 296 WE.

W ósmym zarzucie, dotyczącym pożyczek i gwarancji, jakie skarżąca otrzymała w spornym okresie 1997–2001 — dodatkowym w stosunku do zarzutu trzeciego, który dotyczy pożyczek i gwarancji w kontekście błędnej oceny jej zdolności kredytowej — skarżąca podnosi: a) niewłaściwe zastosowanie kryterium prywatnego inwestora działającego w warunkach gospodarki rynkowej; b) niewłaściwe zastosowanie art. 87 ust. 2 WE, art. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 1540/1998 ⁽¹⁾ oraz art. 4 dyrektywy 90/684/EWG ⁽²⁾; c) naruszenie zasady proporcjonalności oraz popełnienie oczywistego błędu w ocenie zdolności kredytowej, jaką ENAE miała po jej całkowitej prywatyzacji w czerwcu 2002 r. w odniesieniu do obliczenia podlegających odzyskaniu z tytułu spornych środków kwot ze względu na to, że Komisja w zaskarżonej decyzji nie obniżyła wysokości mającej zastosowanie referencyjnej stopy odsetek; oraz d) błąd w ustaleniach faktycznych dotyczących przyznanych skarżącej przez ETVA pożyczek i gwarancji, ze względu na to, że Komisja w zaskarżonej nie uwzględniła tego, że wskutek prywatyzacji ETVA rozpatrywane środki nie zawierają elementów pomocy państwa.

W dziewiątym zarzucie, dotyczącym niezgodnego z prawem finansowania działalności ENAE o innym niż wojskowy charakterze, skarżąca podnosi: a) naruszenie art. 296 i 298 oraz art. 88 ust. 1 WE; b) niewłaściwe zastosowanie kryterium prywatnego inwestora działającego w warunkach gospodarki rynkowej w odniesieniu do umów o charakterze wojskowym, oraz c) brak uzasadnienia i niewłaściwą ocenę podlegających odzyskaniu kwot.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1540/98 z dnia 29 czerwca 1998 r. ustanawiające nowe zasady pomocy dla przemysłu stoczniowego (Dz.U. L 202 z 18.7.1998, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 90/684/EWG z dnia 21 grudnia 1990 r. w sprawie pomocy dla przemysłu stoczniowego (Dz.U. 1990 L 380, s. 27).

Skarga wniesiona w dniu 15 września 2008 r. — Freistaat Sachsen i Land Sachsen-Anhalt przeciwko Komisji

(Sprawa T-396/08)

(2008/C 327/56)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Freistaat Sachsen i Land Sachsen-Anhalt (przedstawiciele: Rechtsanwälte T. Müller-Ibold i T. Graf)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 decyzji Komisji C(2008) 3178 wersja ostateczna z dnia 2 lipca 2008 r. w postępowaniu w sprawie pomocy C 18/2007 i

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga jest skierowana przeciwko decyzji Komisji C(2008) 3178 wersja ostateczna z dnia 2 lipca 2008 r. w postępowaniu w sprawie pomocy C 18/2007, w zakresie w jakim znaczna część zgłoszonej pomocy szkoleniowej, jaką Freistaat Sachsen i Land Sachsen-Anhalt chciały przyznać DHL, przedsiębiorstwu świadczącemu ekspresowe usługi kurierskie, została uznana za niezgodną ze wspólnym rynkiem.

W szczególności Freistaat Sachsen i Land Sachsen-Anhalt podnoszą następujące zarzuty:

Po pierwsze, strona skarżąca twierdzi, że Komisja odmawia wydania zezwolenia na znaczną część zgłoszonej pomocy, ponieważ pomoc szkoleniowa nie jest „konieczna” do zrealizowania spornych środków szkoleniowych. Wprowadzając ogólne badanie konieczności w każdym konkretnym przypadku jako przesłankę zezwolenia na zgłoszoną pomoc, Komisja narusza wiążący skutek rozporządzenia (WE) 68/2001 ⁽¹⁾ oraz zasadę równego traktowania i zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań. Kryteria badania przewidziane w rozporządzeniu są wiążące również dla pomocy o wartości przekraczającej próg zwolnienia.

Podejście Komisji, które uzależnia udzielenie zezwolenia na pomoc szkoleniową od jej konieczności, jest po drugie błędne z punktu widzenia prawa także z tego względu, że ignoruje ono niezgodnie z prawem pozytywne, rynkowe skutki zewnętrzne środków szkoleniowych wspieranych przez zgłoszoną pomoc. Tego rodzaju rynkowe skutki zewnętrzne wystarczają same w sobie, by uzasadnić zgodność zgłoszonej pomocy szkoleniowej ze wspólnym rynkiem.

Po trzecie, zdaniem strony skarżącej Komisja niesłusznie dochodzi do wniosku, że brakuje koniecznego skutku zachęcającego pomocy dla wyboru lokalizacji. Zdaniem strony skarżącej pomoc szkoleniowa jest faktycznie konieczna, gdyż była ona czynnikiem współdecydującym o wyborze Lipsk/Halle jako miejsca szkolenia i w przeciwnym wypadku DHL nie przeprowadziłaby tam akcji szkoleniowych. Ponadto nietrafne jest twierdzenie Komisji, że porównywalne koszty szkoleniowe powstałyby także w innych alternatywnych lokalizacjach.

Po czwarte, skarżąca podnosi, iż przy badaniu konieczności Komisja oparła się na nieprawidłowych kryteriach. W szczególności Komisja oparła się na kryteriach subiektywnych, które wykraczają poza obiektywną konieczność. Co więcej, w ramach swojego badania Komisja odwołuje się do ustawowych przepisów o środkach szkoleniowych, co jest zdecydowanie niekorzystne dla państw członkowskich z systemem ustawowo uregulowanych programów szkoleniowych.

Po piąte, zaskarżona decyzja nie została wystarczająco uzasadniona.

(¹) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 68/2001 z dnia 12 stycznia 2001 r. w sprawie zastosowania art. 87 i 88 traktatu WE do pomocy szkoleniowej, Dz.U. 2001, L 10/20; zmienione rozporządzeniem (WE) nr 363/2004, Dz.U. 2004, L 63/20 i rozporządzeniem (WE) nr 1976/2006, Dz.U. 2006, L 368/85.

Skarga wniesiona w dniu 22 września 2008 r. — MIP Metro przeciwko OHIM — CBT Comunicaci3n Multimedia (Metromeet)

(Sprawa T-407/08)

(2008/C 327/57)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: MIP Metro Group Intellectual Property GmbH & Co. KG (Düsseldorf, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci J. C. Plate i R. Kaase)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Drugą stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: CBT Comunicaci3n Multimedia, SL (Getxo, Hiszpania)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 12 czerwca 2008 r. w sprawie R 387/2007-1 z powodu niezgodności z art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 i odrzucenie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego 3 740 529 „metromeet”;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania, włącznie z kosztami poniesionymi w ramach postępowania w przedmiocie sprzeciwu i postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: CBT Comunicaci3n Multimedia, SL

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy „Metromeet” dla towarów i usług należących do klas 9, 16, 35 i 41 — zgłoszenie nr 3 740 529

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Graficzny krajowy znak towarowy „METRO” i słowny krajowy znak towarowy „meeting metro” dla towarów i usług należących do klas 9, 16, 35 i 41

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów i odrzucenie sprzeciwu

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 40/94, ponieważ w przypadku kolidujących ze sobą znaków towarowych istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

Skarga wniesiona w dniu 30 września 2008 r. — Sacem przeciwko Komisji

(Sprawa T-422/08)

(2008/C 327/58)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Société des auteurs, compositeurs et éditeurs de musique (Sacem) (Neuilly-sur-Seine, Francja) (przedstawiciel: adwokat H. Calvet)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez Komisję w dniu 16 lipca 2008 r. w sprawie COMP/C2/38.698 CISAC w zakresie, w jakim a) stwierdza ona w swym art. 1, na podstawie art. 81 traktatu WE oraz art. 53 porozumienia o EOG, że skarżąca ustanawiała w zawieranych przez siebie porozumieniach o wzajemnej reprezentacji ograniczenia zrzeszania się odpowiadające art. 11(II) wzoru umowy CISAC lub faktycznie stosowała ograniczenia zrzeszania się, a także b) nakazuje jej w konsekwencji w swym art. 4.1 natychmiastowe zaprzestanie tego naruszenia, jeśli nie uczyniła tego do tej pory, oraz informowanie Komisji o wszelkich podjętych w tym celu środkach;
- stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez Komisję w dniu 16 lipca 2008 r. w sprawie COMP/C2/38.698 CISAC w zakresie, w jakim a) stwierdza ona w swym art. 3, na podstawie art. 81 traktatu WE oraz art. 53 porozumienia o EOG, że skarżąca koordynowała terytorialne rozgraniczenia wzajemnych upoważnień w taki sposób, aby ograniczyć do terytorium krajowego każdej z tych organizacji zakres obowiązywania licencji oraz b) nakazuje jej w konsekwencji w swym art. 4.2 zaprzestanie tego naruszenia w ciągu stu dwudziestu dni począwszy od daty podania do wiadomości decyzji w przedmiocie naruszenia, a także informowanie Komisji w tym samym terminie o wszelkich podjętych w tym celu środkach;
- stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez Komisję w dniu 16 lipca 2008 r. w sprawie COMP/C2/38.698 CISAC w zakresie, w jakim nakazuje ona skarżącej wstrzymanie się od tej pory od wszelkich opisanych w art. 1 i art. 3 działań i zachowań, a także wszelkich działań i zachowań mający identyczny lub podobny skutek;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.